

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.233/2014/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év május hó 21. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A gondatlanságból elkövetett emberölés vétsége miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 4.B.110/2013/19. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.110/2013/19. számú, 2014. május 7. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat az ellene a Btk. 160. § (1), (4) bekezdése szerinti gondatlanságból elkövetett emberölés vétsége miatt emelt vád alól - bűncselekmény hiányában - felmentette. Határozott a lefoglalt bűnjel további sorsáról és az eljárásban felmerült bűnügyi költséget az államra terhelte.

Az ügyész az ítélet ellen fellebbezést jelentett be a vádlott terhére, bűnössége megállapítása és büntetés kiszabása végett.

A vádlott és védője tudomásul vette az ítéletet.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.572/2014/2. számú átiratában az ügyész fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helytelen jogkövetkeztetést vont le, amikor a vádlotti magatartást nem tartotta tényállásszerűnek, és a vádlottat az ellene emelt vád alól felmentette. Álláspontja szerint a két és fél éves gyermeknek az önmentésre való képessége mellett is kockázatot jelentett a 20 cm mély vízben felügyelet nélkül hagyása, amellyel a vádlottnak mind munkájából következően, mind pedig tapasztalatánál fogva tisztában kellett lennie. Azt is tudta, hogy a férje sem képes a napernyő áthelyezési idejére a gyermeket felügyelni, ezért a vádlott a tőle elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztotta. A tényállás kisebb körben történő korrigálása mellett az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlott bűnösségének megállapítását és vele szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetés kiszabását indítványozta.

Az ügyészség képviselője a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a fellebbezését és az átiratban foglaltakat minden tekintetben fenntartotta, végindítványát is a fentiek szerint terjesztette elő.

A vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblán perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem követett el olyan eljárási szabálysértést,

amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. A bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú elbírálás során is irányadó. A vádlott felelősségének megállapítása szakmai kérdés, az elsőfokú bíróság jogi állásfoglalása helyes, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlannak vallotta magát.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes körben felülbírálta. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, az ítéletben irathűen felsorolta, és egyenként majd összhatásában is értékelési mérlegelési körébe vonta. Az ítélet tényállását főként a vádlott vallomására, de a tanúk előadására, az okirati bizonyítékokra és a szakértők véleményére is alapította.

A személyi bizonyítás körében a vádlottnak a sértett mentéséhez segítséget nyújtó szomszédját, a sértett bölcsődei gondozóját, gyógypedagógusát, a mentőorvost és a gyermekorvost hallgatta ki; a bíróság a vádlott férjének mentességi jogára hivatkozása miatt a korábbi vallomását sem használ/hat/ta fel. Az elhalt gyermek halálának okával kapcsolatosan két orvosszakértőt meghallgatott és bevonta x csecsemő és gyermekgyógyászat, valamint gyermek és ifjúsági pszichiátria területén dolgozó orvosszakértőt is az eljárásba.

A széles körben lefolytatott törvényes bizonyítás eredményeként megalapozott, hibamentes tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú eljárásban igen kis körben a következők szerint kellett kiegészíteni illetőleg pontosítani:

1./

A vádlott a banki hiteltartozása miatt a szigetszentmiklósi ingatlanukat elhagyta, egy tengelici tanyára költözött, ahol a down szindrómás legidősebb 18 éves gyermek és majd a további down kóros gyermekek gazdálkodásban való részvételével látja biztosítva a jövőjüket. (vádlott nyilatkozata a másodfokú bíróság nyilvános ülésén)

2./

Az elsőfokú ítélet 6. oldalának 4. sorában írt, és a sértett ülő helyzetével kapcsolatos mondatot mellőzi a történeti tényállásból.

E mellőzés indoka az volt, hogy a fürdőmedencébe visszahelyezett gyermek az ott elfoglalt és felvett pozíciójával kapcsolatosan csak a vádlott férje tudott vallomást tenni, de mentességi joga miatt ennek tartalma nem volt felhasználható. Erre figyelemmel a sértett ülő helyzetével kapcsolatos megállapítást mellőzni kellett, e vonatkozásban nem állt más adat rendelkezésre. A nyomozati iratok ugyan utalnak arra, hogy a gyermek a magassága miatt álló helyzetben látható volt - amely egy hivatalos feljegyzésben foglalt megállapítás a mérési adatok alapján - , de a vádlott olyan kijelentést tett a tárgyaláson, hogy talán még látta is a gyermek fejét, amikor odapillantott. További egzakt adatok hiányában a tényállás pontos megállapítása a fent körülírt mondat mellőzését indokolta.

Az elsőfokú ítélet 7. oldalának első bekezdését áthelyezi a jogi indokolásba.

E tekintetben egyetértett az ítélőtábla az ügyész indítványával, mivel a vádlott tudattartalmára vonatkozó megállapítás a jogi indokolásra tartozó körülmény, amelynek nincs létjogosultsága az ítélet történeti tényállásában.

A fenti pontosítások mellett az elsőfokú ítélet tényállása már teljes, hiánytalan és releváns, ezért a másodfokú eljárásban is irányadó és a felülbírálat alapján képezte.

A történeti tényállást lényegében nem is érte perorvoslati támadás, a fellebbezés a jogi értékelést támadta.

Az elsőfokú bíróság az irányadó történeti tényállásból okszerűen következtetett arra, hogy a vádlott nem követte el a vád tárgyává tett gondatlan bűncselekményt. Az elsőfokú bíróság e körben adott jogi indokolása alapos, elemző, és teljes, ezért annak megisméltése is szükségtelen. Helytállóan hívta fel a 2000. évi 236-os BH-t, ahol a Legfelsőbb Bíróság is kifejtette, hogy a szülői felügyelet nem jelentheti a folyamatos, közvetlen nyomon követési kötelezettséget. Átmeneti elfoglaltságok megszakíthatják a gyermek felügyeletet és ezek mindig magukban hordozzák a baleset bekövetkeztének a lehetőségét, a veszélyforrások teljes kizárása pedig lehetetlen.

A felülbírált ügyben a vádlott döntési-mérlegelési helyzetben került, amikor választania kellett, hogy a legkisebb - kilenc hónapos - gyermek árnyékba helyezése, a további nyolc - részben down szindrómás és autista - gyermek felügyelete és számukra is az árnyék biztosítása miként egyeztethető össze a pár percre mindkét felnőtt tevékenységét igénylő feladattal. Amikor a gyermekek 20 cm-es vízből való kiemelését a vádlott férje végrehajtotta, felmerült a hisztiző és a vízbe visszamenni kívánó sértett pár perces tartózkodási helyének meghatározása. A vádlott úgy döntött, hogy néhány perc alatt a vízben sem érheti baj a már önmentésre képes, a vizet kedvelő, abban egyebekben már biztosan és örömmel tartózkodó, továbbra is ott tartózkodni kívánó, az átlagosnál több, külön figyelmet nem igénylő sértettet. Ezért jelezte a férjének, hogy nyugodtan visszahelyezheti a gyermeket a medencébe. A vádlottnak nem kellett számítania arra, hogy amíg a napernyőt áthelyezik a 88 cm magas gyermek hangjelzés, segítségkérés és önmentés megkísérlése nélkül belefut a 20 cm magasságú vízbe.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét elemzően és részletesen teljesítette, és helytállóan állapította meg, hogy a vádlott eleget tett a vészhelyzet minimalása köteletségének, és nem vétett az általánosan elvárható gondossági szabályoknak sem. A sértettet ért baleset a büntetőjogon kívül maradó vétnél baleset kategóriájába tartozik.

Az ítélet járulékos rendelkezései is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A határozat ellen a fellebbezés további lehetősége a Be. 386. § szerint kizárt.

Budapest, 2015. év május hó 21. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Bartkó Levente s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.110/2013/19. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.233/2014/13. számú végzése folytán jogerős.

Budapest, 2015. év május hó 21. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke